

Perquè han ullprès la pubilla del Mas, tocant al riu, els bous de la llaurada, quan ella els mira, s'aixequen nou pams de terra. Ho he vist a ple sol i en tinc els ulls meravellats. Més tard, he sabut que les menges li fugen del plat tantost s'asseu a taula i que, si ronda per l'era, les palleres s'esventen soles, l'aviram vola alt, Puig de l'Aguda enllà, i les sellones escupen l'aigua. A la sala he estat testimoni de la pluja de calçat —esclops, botines i espadenyas— que l'omplen fins a sostre, i que ningú no sap com ni per on entren a l'estança. Els de casa la senyen en les hores sulfuroses, i avui hem aprofitat el pleniluni per a llevar-li els mals esperits. Al punt de mitjanit, estesa la roba de la fadrina al terradet contigu al teulat, l'hem picada amb estris del camp i vares de freixe, i n'hem espolsat el malefici. He sentit com els esperits queien al corrent de l'aigua amb dring de vidre i l'ai! esborronador dels negats invisibles. En entrar a la cambra de la donzella l'hem vista, de la finestra estant, com intentava de cobrir la seva nuesa amb fullaraca sideral. Hem trucat a la Rectoria, i hem encès els ciris de l'altar de sant Roc. Les butxaques del gec em sobreeixien d'ossos emmelangits i pelleringues mortes. El Rector, tot baix i comminatori, m'ha dit: —*Allibereu els mals esperits d'altri i vós, rústec, romaneu amb els vostres!*

J. V. Foix
Del «Diari 1918»